

ΜΥΘΟΙ της ΚΥΠΡΟΥ

ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗ ΑΠΑΣΧΟΛΗΣΗ

ΜΥΘΟΙ της ΚΥΠΡΟΥ

ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗ ΑΠΑΣΧΟΛΗΣΗ

Ένα ταξίδι στη φαντασία, την παράδοση και τη δημιουργία!

Σήμερα θα ταξιδέψουμε μαζί σε έναν τόπο γεμάτο μυστικά, θρύλους, νεράιδες, δράκους, θεούς, βασιλιάδες και βασίλισσες. Η Κύπρος κρύβει ιστορίες και θρύλους που οι παππούδες και οι γιαγιάδες διηγούνται εδώ και εκατοντάδες χρόνια.

Μέσα σε αυτό το βιβλίο θα ανακαλύψεις Θεούς και βασιλιάδες, θα συναντήσεις νεράιδες που χορεύουν κάτω από το φως του φεγγαριού, ξωτικά και δράκους, σοφούς γέροντες και μαγικά πλάσματα, γίγαντες και ιππότες σε μαγικές περιπέτειες.

Μετά από κάθε ιστορία θα βρεις παιχνίδια, γρίφους, ζωγραφιές και αποστολές που θα σε βοηθήσουν να γίνεις ένας πραγματικός εξερευνητής της κυπριακής παράδοσης!

ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΥΠΟΥ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΩΝ

Η Σιερόλοττα και ο Μοναχός με τα Φτερά

Στο χωριό Δωρός, τα βράδια κανείς δεν έβγαινε έξω.

«Κλειδαμπαρωθείτε!», φώναζαν οι γέροι. «Η Σιερόλοττα παραμονεύει!» Δεν ήταν μια απλή γουρούνα. Ήταν τεράστια, με σιδερένιο δέρμα και μάτια που γυάλιζαν στο σκοτάδι. Άλλοτε τα μαλλιά της γίνονταν φίδια, άλλοτε η γη έτρεμε κάτω από τις οπλές της.

Μια μέρα, ένας μοναχός έφτασε στο χωριό. Ήταν τόσο ήρεμος, που ούτε που κοίταξε τη Σιερόλοττα όταν όρμησε πάνω του.

Οι χωρικοί κράτησαν την ανάσα τους. Δύο μεγάλα, λευκά φτερά ξεπετάχτηκαν από την πλάτη του.

Με ένα τίναγμα, άρπαξε τη γουρούνα και την πέταξε ψηλά. Πιο ψηλά, πιο ψηλά! Ένας κεραυνός ΒΟΟΟΥΜ, άνοιξε τη γη και... ΠΛΑΦ! Η Σιερόλοττα χάθηκε στη σκοτεινή χαραμάδα.

Το χωριό γέμισε χαρά! Οι άνθρωποι αγκαλιάστηκαν, γέλασαν, χόρεψαν. Ο μοναχός τους ζήτησε να χτίσουν μια εκκλησία εκεί, αλλά τους προειδοποίησε: «Η Σιερόλοττα θα κοιμάται... μόνο για χίλια χρόνια.»

Γιατί όσο υπάρχουν Σιερόλοττες, θα υπάρχουν πάντα μοναχοί με φτερά!

Βρες τις έξι διαφορές.

Οι Σπηλιές των Θαυμάτων

Οι σπηλιές είναι μαγικές!
Σκοτεινές, γεμάτες μυστικά.
Αν κοιτάξεις καλά, μπορεί να
δεις σχήματα στους βράχους.
Μήπως κάποιος τις σκάλισε;
Ή μήπως κάτι πιο παράξενο;

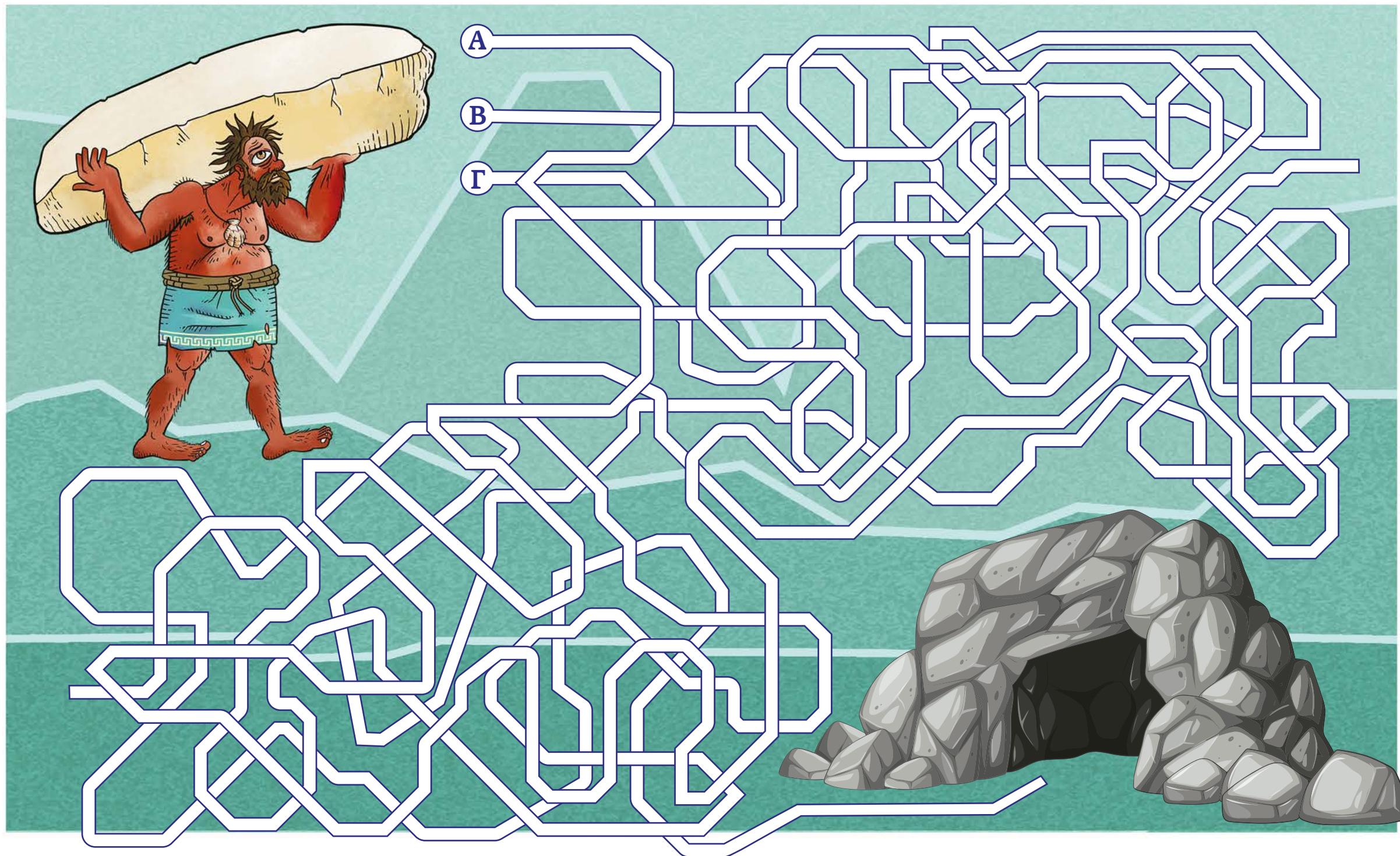
Στο Κάβο Γκρέκο, λένε πως
ζούσαν Κύκλωπες -γίγαντες
με ένα μάτι! Έφτιαχναν
πέτρινα σπίτια, όμως μια μέρα
εξαφανίστηκαν, αφήνοντας πίσω
μόνο σκαλισμένους βράχους.

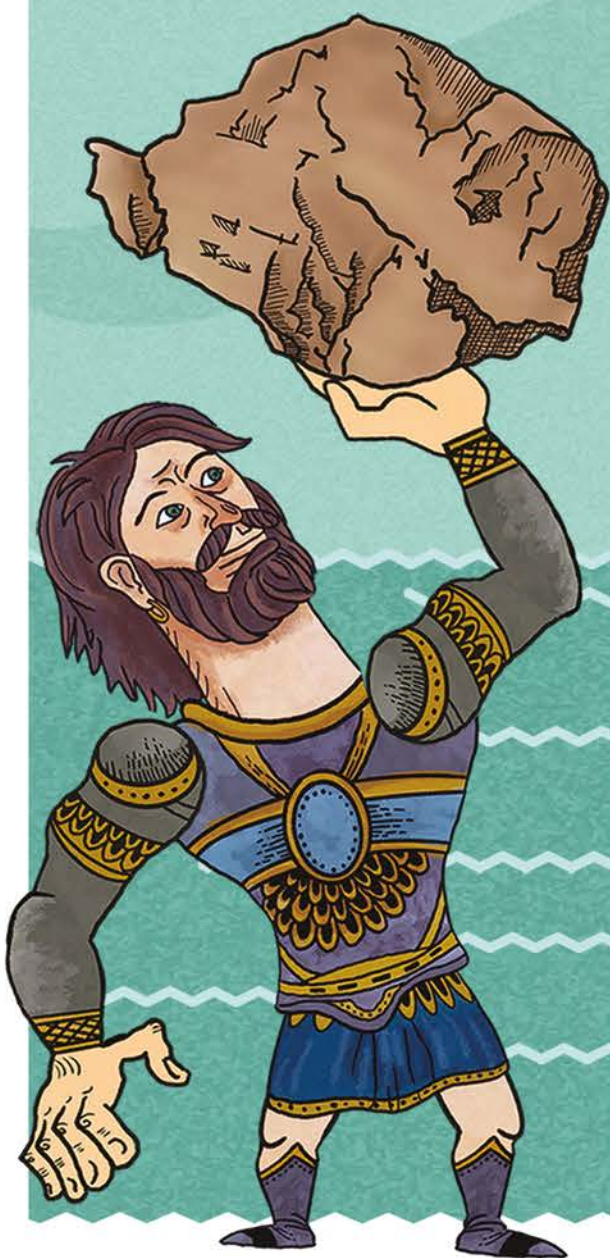
Πιο πέρα, κοντά στη Σωτήρα,
οι βράχοι πάνω από τη θάλασσα
κρύβουν τάφους. Μερικοί λένε
πως εκεί κοιμούνται αρχαίοι
πολεμιστές, έτοιμοι
να ξυπνήσουν.

Στην Αγία Νάπα, μια μυστική
σπηλιά είχε ένα εικόνισμα
και μια πηγή γλυκού νερού.
Όποιος έπινε, έβλεπε όνειρα
με φως και μουσικές.

Αν σταθείς σιωπηλός, ίσως
ακούσεις ψίθυρους, ιστορίες
για Κύκλωπες, μοναχούς
και χαμένους πολεμιστές.

Ή μήπως... κάτι κινείται
στις σκιές;

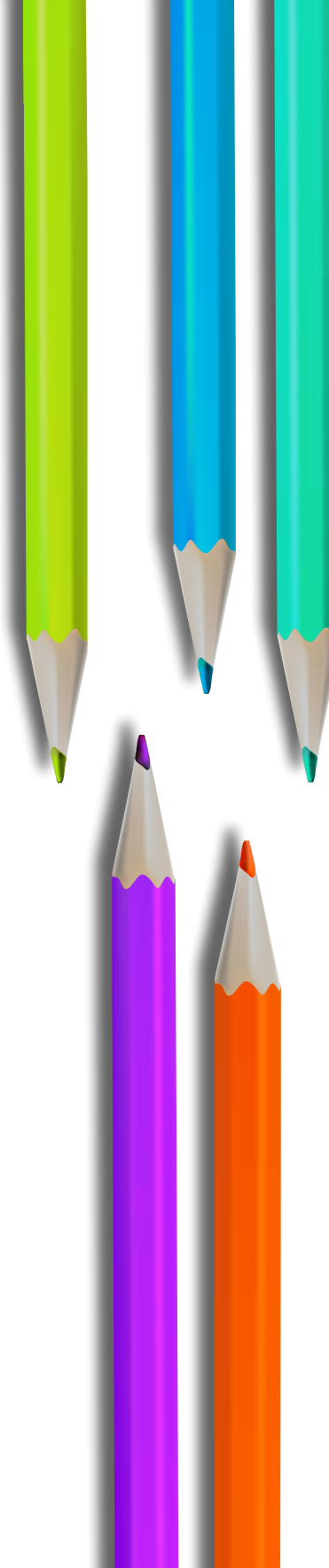
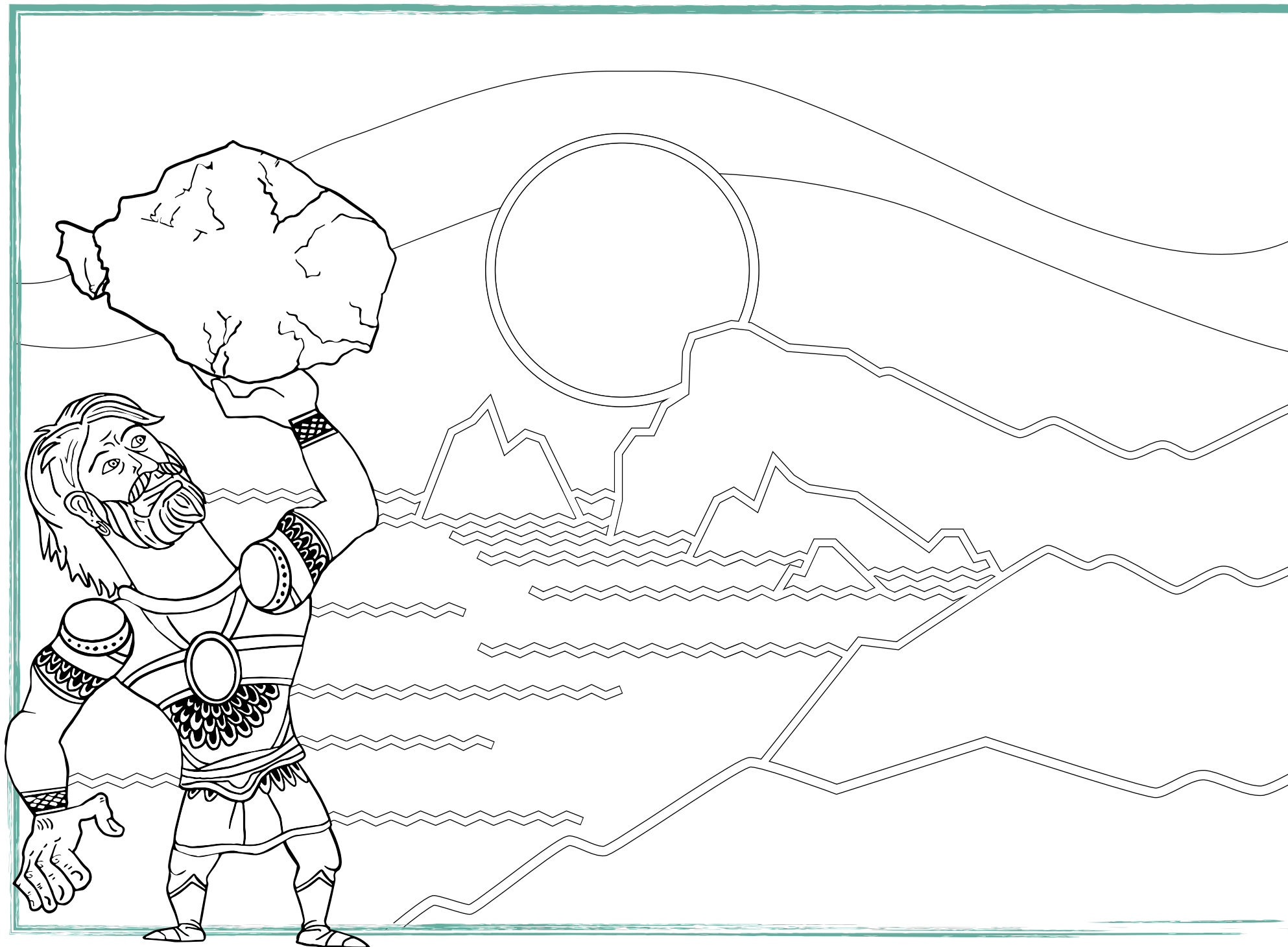
Οι Πέτρες του Διγενή

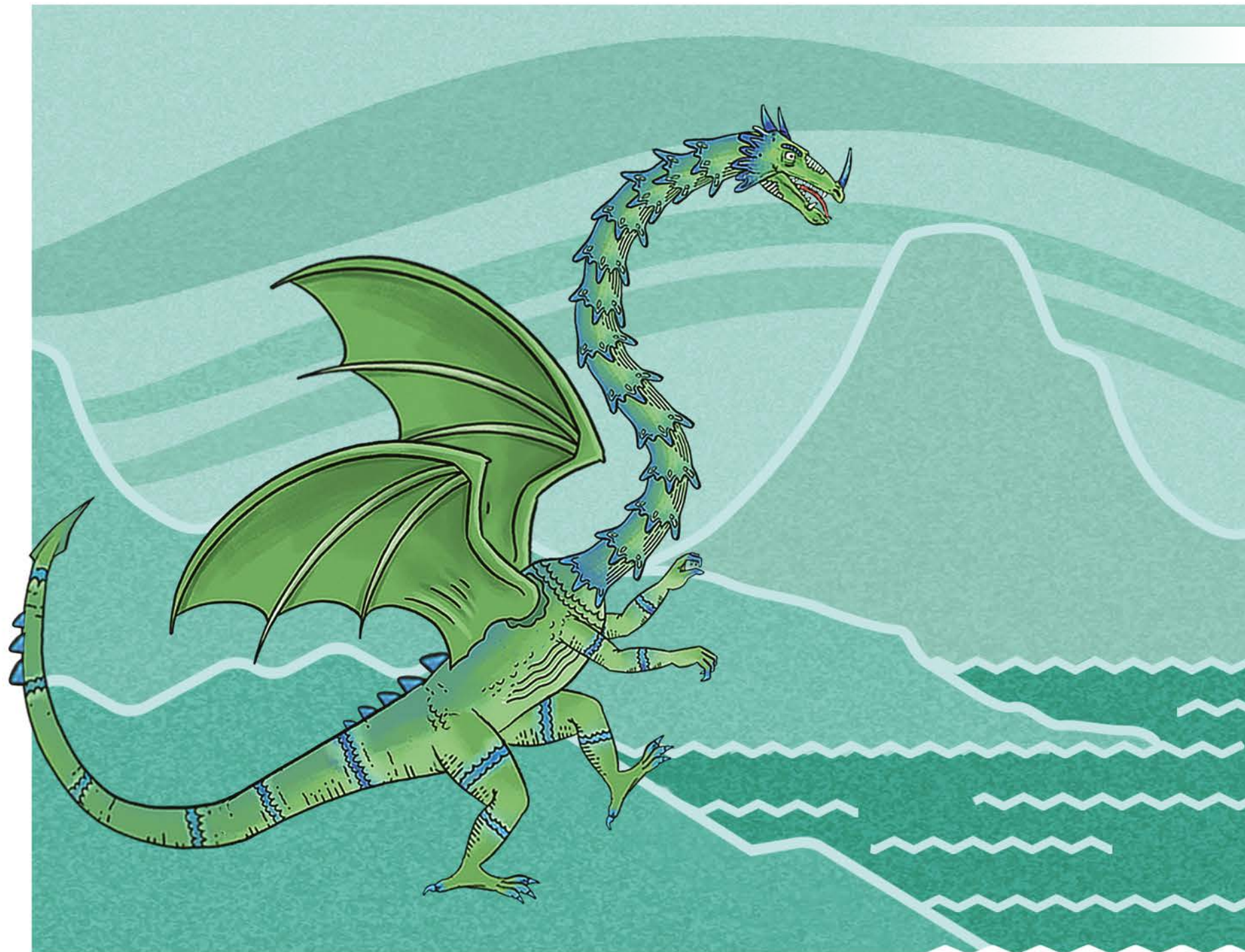
Τα παιδιά λατρεύουν να πετούν πέτρες στο νερό.
Μία, δύο, τρεις αναπηδήσεις!
Οι μεγάλοι κάνουν το ίδιο,
μα κανείς δεν μπορεί να πετάξει μια πέτρα όσο μακριά...
όσο ο Διγενής Ακρίτας!

Ήταν τεράστιος, δυνατός
σαν βουνό. Με ένα πήδημα
περνούσε ποτάμια, με ένα
σπαθί έκοβε δέντρα.
Όταν οι πειρατές πλησίαζαν
την Κύπρο, δεν τους φοβόταν.
Έσκυβε, άρπαζε έναν βράχο
και... ΦΦΣΣΣΣ! Τον εκτόξευε
στα πλοία τους. ΠΛΑΑΑΑΦ!
Η πέτρα έπεφτε με τόση δύναμη,
που η θάλασσα άνοιγε στα δύο.
Οι πειρατές έτρεχαν να σωθούν!

Λένε πως η Πέτρα του Ρωμιού
στην Πάφο είναι μία από αυτές.
Όμως, δεν είναι η μόνη.
Στο Λατοί, στην Κερύνεια,
στον Πενταδάκτυλο, παντού
υπάρχουν γιγάντιες πέτρες.
Και αν σταθείς σιωπηλός,
μπορεί να ακούσεις ακόμα
τον ήχο τους να πέφτουν...

Γιατί όσο υπάρχουν πέτρες,
θα υπάρχουν πάντα και
ήρωες να τις πετάνε!

Δράκοντες

Σε όλη την Κύπρο, στις κοιλάδες, τα ποτάμια, τις σπηλιές, οι παλιοί μιλούν για δράκους! Τεράστιοι, με φτερά που σκίζουν τον ουρανό και ουρές που σαρώνουν τη γη.

Κάποτε, δύο δράκοι αποφάσισαν να πολεμήσουν. Ο ένας από την Πάφο, ο άλλος από τη Μεσαορία. «Μόνο ένας θα κυριαρχήσει!», βρυχήθηκαν.

ΒΡΟΥΟΥΟΥΜ! Τα φτερά χτυπούσαν τον αέρα. ΧΡΑΑΑΤΣ! Τα νύχια χάραζαν τη γη. ΦΛΟΟΥΟΥΜ! Οι φλόγες έβαφαν τον ουρανό.

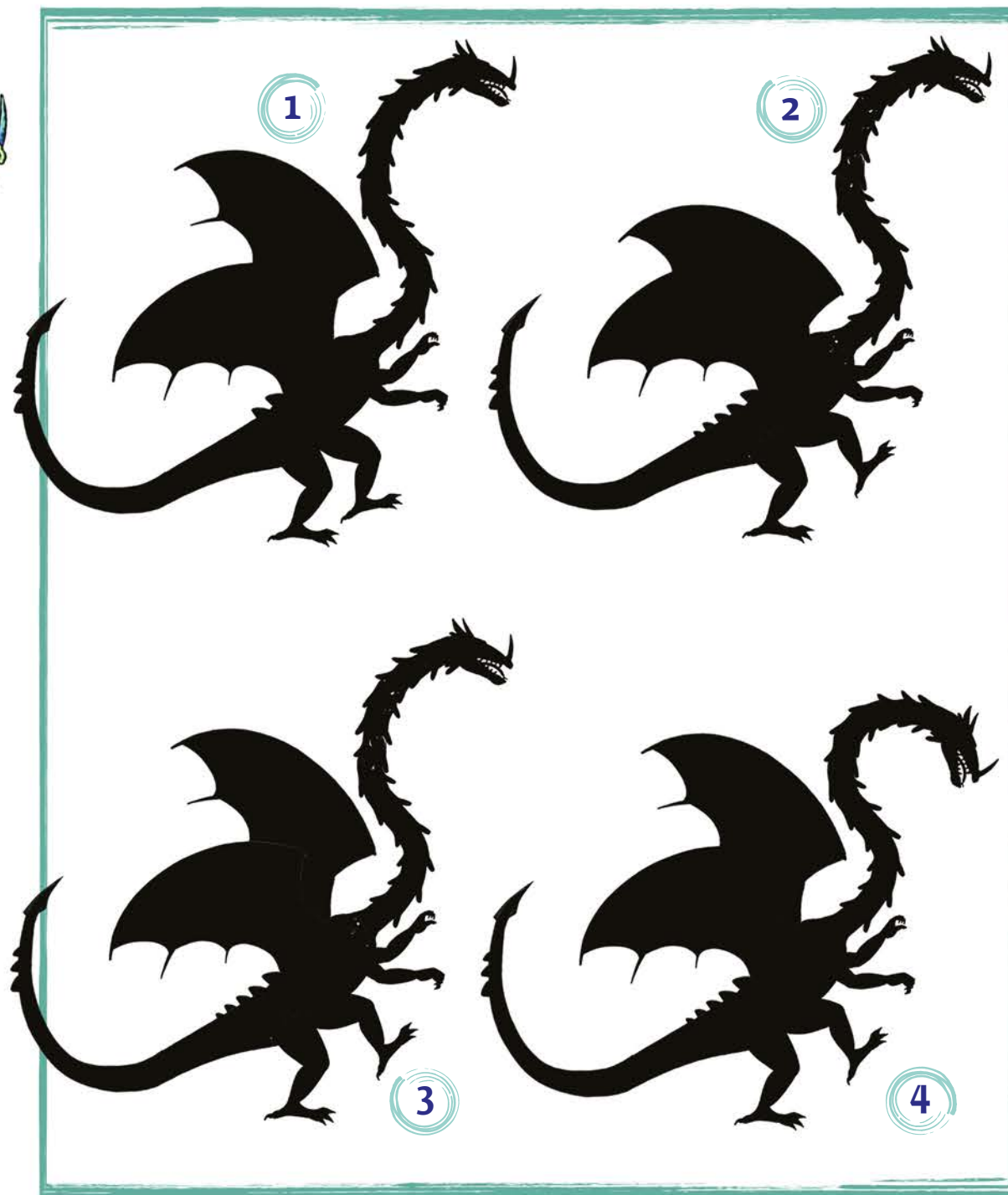
Ξάφνου, ο Παφίτης δράκος όρμησε από ψηλά. ΓΡΡΡΑΑΑΧ! Άρπαξε τον αντίπαλό του από τη σιαγόνα.

Ο Μεσαρίτης έπεσε βαρύς στο έδαφος, ηττημένος. Ο νικητής πέταξε μακριά, μα η σιαγόνα του αντιπάλου του ξέφυγε, χτύπησε σε βράχο. ΠΑΦ!

Από τότε, ο βράχος ονομάστηκε «Σαούνα τζιαι Παλιοσάουνα» και η μάχη τους δεν ξεχάστηκε ποτέ.

Άλλοι δράκοι έφερναν συμφορές, άλλοι έλεγχαν το νερό, κι άλλοι... ίσως να πετούν ακόμα. Αν βρεθείς σε μια κοιλάδα, άκου καλά.

Ίσως ακούσεις ένα φτερούγισμα...

Ποια από τις τέσσερις είναι η σωστή σκιά του Δράκου;

Ιστορίες από αλάτι

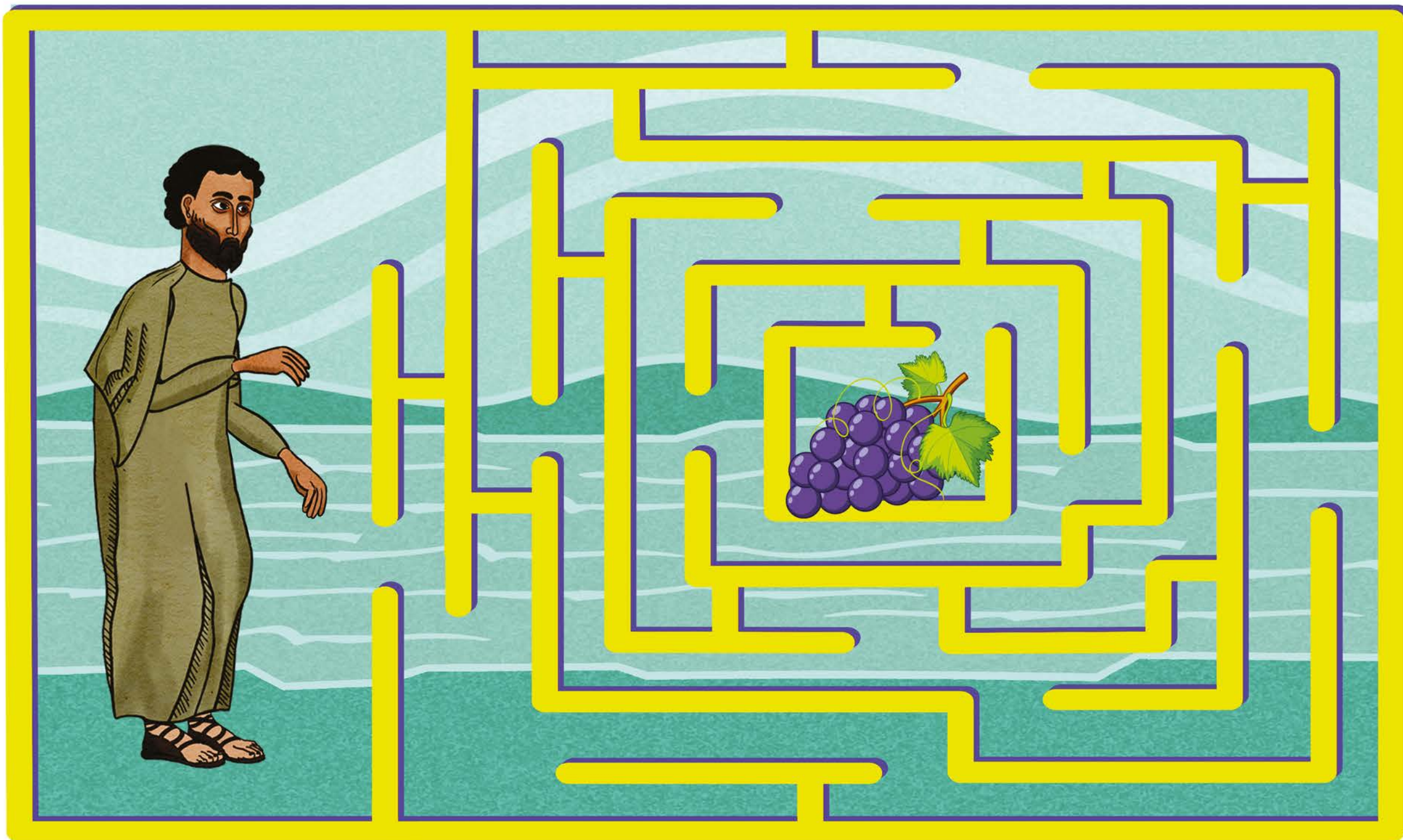
Στη Λάρνακα, υπάρχει μια λίμνη μαγική. Η Αλυκή. Τον χειμώνα γεμίζει νερό και ροζ φλαμίνγκο, που έρχονται από μακριά για να χορέψουν. Το καλοκαίρι, το νερό χάνεται και μια λευκή, γυαλιστερή έρημος εμφανίζεται.

Λένε πως κάποτε εδώ φύτευαν αμπέλια με γλυκά σταφύλια. Μια μέρα, ένας ξένος ταξιδιώτης έφτασε πεινασμένος και διψασμένος. Ήταν ο Άγιος Λάζαρος. Ζήτησε ένα τσαμπί σταφύλι, μα μια γυναίκα αρνήθηκε. «Τότε ας γίνουν όλα αλάτι», είπε. Και το χώμα άσπρισε σαν χιόνι.

Λένε ακόμα πως μια γυναίκα έφτασε εδώ από μια μακρινή χώρα. Ονομαζόταν Ουμ Χαράμ, και την αγαπούσαν όλοι, γιατί φρόντιζε τους φτωχούς. Όταν το άλογό της τρόμαξε από ένα φίδι, η γυναίκα έπεσε και πέθανε. Τότε, ένας τεράστιος βράχος πέταξε από την έρημο της Αραβίας, πέρασε τη θάλασσα και προσγειώθηκε δίπλα της! Έκανε σκιά στον τάφο της, όπως εκείνη είχε ευχηθεί.

Χρόνια πέρασαν. Η λίμνη γέμιζε και άδειαζε. Οι άνθρωποι μάζευαν το αλάτι, κι όταν τέλειωναν, τα γαϊδουράκια κουνούσαν χαρούμενα τις ουρές τους!

Σήμερα, η λίμνη είναι γεμάτη μυστικά. Άλλα τα ψιθυρίζει ο άνεμος... άλλα τα φυλάει το αλάτι.

Βοήθησε τον Άγιο Λάζαρο να φτάσει στο τσαμπί με το σταφύλι.

Τα Κάστρα της Ρήγαινας

Ψηλά στα βουνά, εκεί που οι αετοί πετούν, στέκουν τα κάστρα της Ρήγαινας. Πέτρινοι πύργοι, μυστικά περάσματα, πόρτες σφραγισμένες. Κρύβουν μέσα τους μύθους, θησαυρούς και μια βασίλισσα που κανείς δεν ξέχασε.

Μια μέρα, που το φως του ήλιου είχε χαθεί, άρχισε το κτίσιμο του Βουφαβέντο, ενός κάστρου στην οροσειρά του Πενταδακτύλου. Το κτίσιμο επέβλεπε η Ρήγαινα, καθισμένη αγέρωχη πάνω σε έναν βράχο, επιτηρώντας τους εργάτες που δούλευαν σκληρά, κουβαλώντας πέτρες, λάσπη, νερό. Όταν το κάστρο ορθώθηκε ψηλό κι απρόσιτο, η Ρήγαινα είπε στους εργάτες: «Ελάτε! Ένας θησαυρός σας περιμένει!»

Αυτοί μπήκαν στα υπόγεια... και ποτέ δεν ξαναβγήκαν.

Στα Λεύκα οι κουρσάροι περικύκλωσαν τα τείχη του κάστρου της Ρήγαινας και έκοψαν την παροχή νερού. Μέρρες περνούσαν, η δίψα θέριευε. Τα άλογα αφηνιασμένα χτύπησαν με δύναμη το τείχος. ΚΡΑΑΑΚ! Ράγισε, άνοιξε δρόμος, οι πειρατές όρμησαν! Βρήκαν τη Ρήγαινα... μα ο θησαυρός πουθενά.

Λέγεται, ότι κάθε Ανάσταση, όταν ο ιερέας ψάλλει «Χριστός Ανέστη», μια μυστική πόρτα ανοίγει. Όποιος τη βρει, θα βρει τον κρυμμένο θησαυρό. Μα μόλις η ψαλμωδία σταματήσει, οι πόρτες κλείνουν, και όποιος μένει μέσα, δεν ξαναβγαίνει. Λοιπόν, τι είναι αυτός ο θησαυρός; Χρυσάφι; Πετράδια; Ένα μαγικό σεντούκι κρυμμένο στη γη; Ή μήπως... είναι κάτι που δεν φυλακίζεται σε κάστρα;

Μια ελπίδα που φωτίζει την αλήθεια, από την οποία δεν μπορεί να ξεφύγει κανείς, πλούσιος ή φτωχός.

Δέντρα που αφηγούνται

Τα δέντρα μιλούν. Μιλούν με τα φύλλα τους που ψιθυρίζουν στον άνεμο, με τις ρίζες τους που σκαλίζουν τη γη, με τα κλαδιά τους που αγγίζουν τον ουρανό.

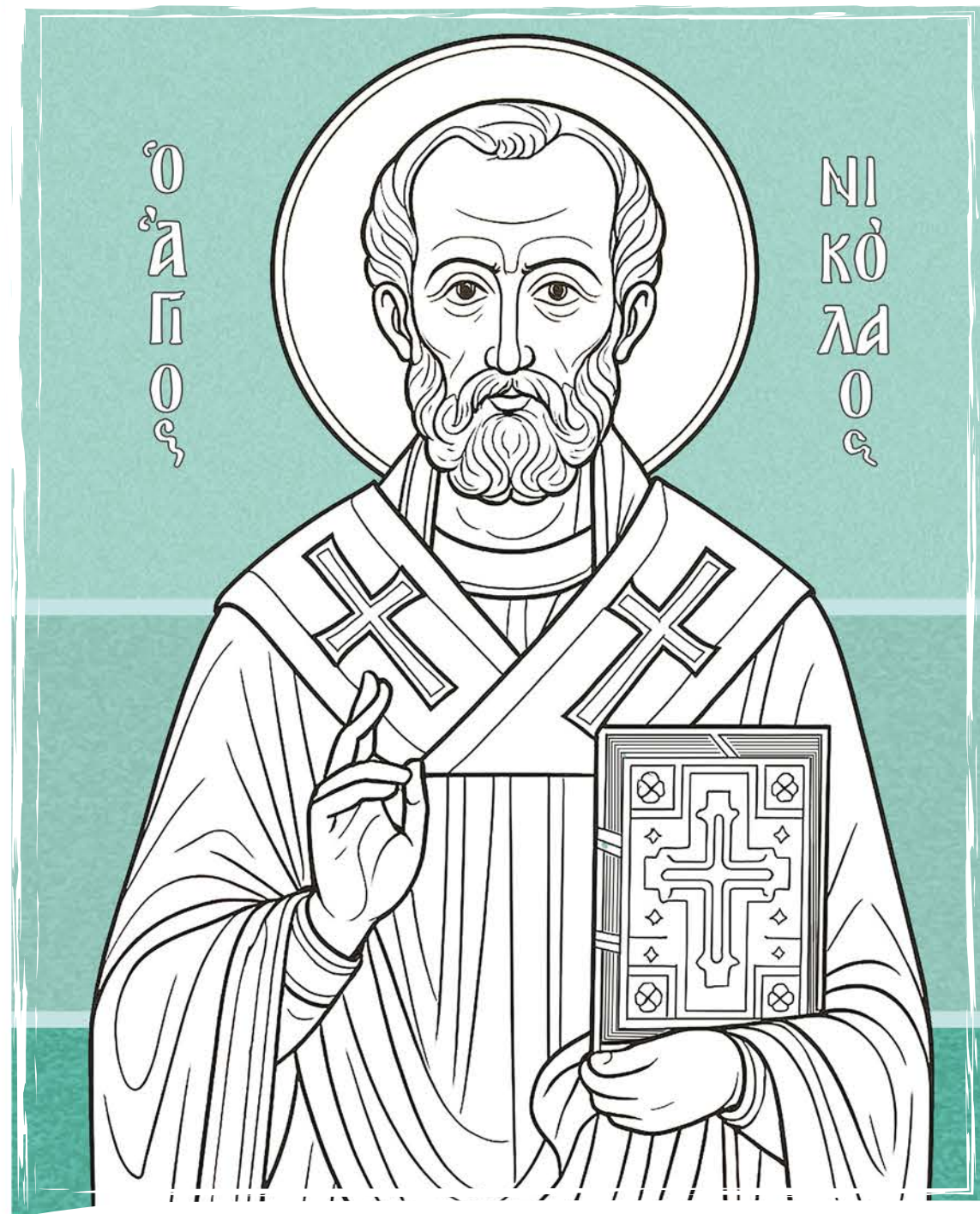
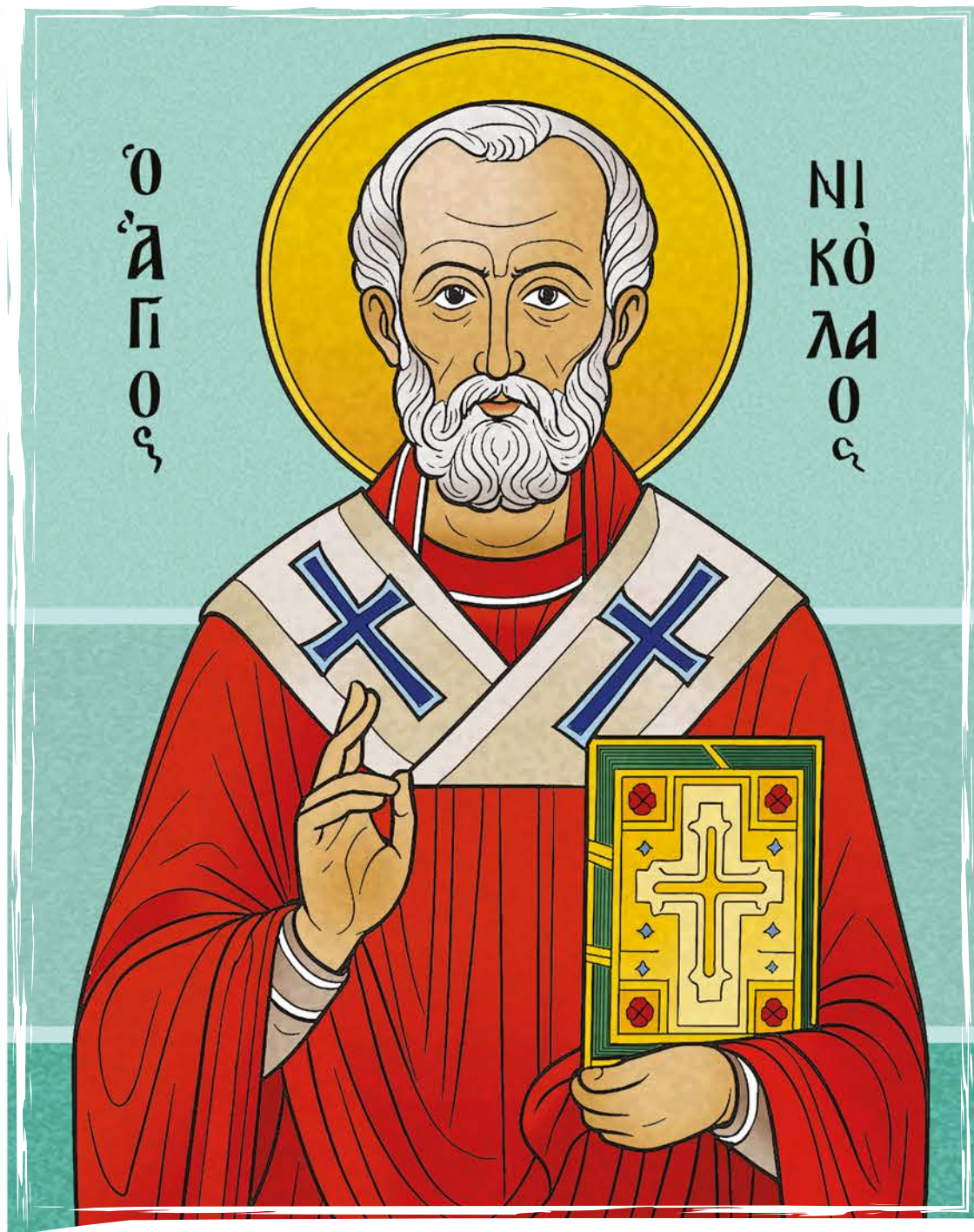
Κάποια δέντρα είναι αρχαία, γεμάτα μυστικά. Όπως η Τρεμιθιά της Απαισίας, που στέκεται εδώ και 1.500 χρόνια. Ή ο Πλάτανος της Αγίας Μαύρης, που σκιάζει τους περαστικούς εδώ και 1.000 χρόνια.

Λένε πως κάποτε, ο Άγιος Νικόλαος περπατούσε στο χωριό Κάθικας. Κουρασμένος, έψαξε ένα δέντρο για να ξεποστάσει, μα δεν βρήκε κανένα. Χτύπησε τη γη με το μπαστούνι του και... ΣΚΡΑΑΑΑΚ! Εκεί φύτρωσε το κυπαρίσσι του Αγίου Νικολάου!

Άλλοτε, στην Πάφο, η Αγία Σολομωνή έμεινε 200 χρόνια σε μια κατακόμβη, πάνω στην οποία φύτρωσε μια τρεμιθιά. Το δέντρο της έδινε νερό για να αντέξει, την προστάτευε. Σήμερα, οι άνθρωποι πιστεύουν πως το δέντρο αυτό είναι ιερό και έτσι πάνω του δένουν λωρίδες από υφάσματα και ρούχα, επικαλούμενοι τη βοήθεια της Αγίας.

Στον Καλοπαναγιώτη, η Περνιά της Παναγίας στάθηκε σαν ασπίδα. Όταν οι Οθωμανοί έφτασαν, άνοιξε τα κλαδιά της και σκέπασε την εκκλησία, σώζοντάς την! Έτσι, το μοναστήρι ονομάστηκε Θεοσκεπάστη.

Τα δέντρα θυμούνται, τα δέντρα προστατεύουν, τα δέντρα ζουν. Και αν σκύψεις κοντά τους, ίσως ακούσεις τις ιστορίες που έχουν να σου πουν...

Χρωμάτισε τον Άγιο Νικόλαο.

Κατακλυσμός

Όταν η βροχή δεν σταματά και τα ποτάμια ξεχειλίζουν, έρχεται ο κατακλυσμός, όπου ένας κόσμος τελειώνει κι ένας άλλος γεννιέται. Έτσι λένε όλοι οι λαοί, σε όλα τα μέρη της γης.

Όταν ο κατακλυσμός ήρθε και στην Κύπρο, μύθοι λένε πως μονάχα οι κορυφές του Τροόδους δεν σκεπάστηκαν από τα νερά.

Στην ψηλότερη κορυφή του Τροόδους, στη Χιονίστρα, υπήρχε ένας μεγάλος λίθος. Λόγω του μεγάλου του μεγέθους, λένε πως εκεί αγκιστρώθηκε η Κιβωτός του Νώε. Έτσι, η πέτρα απέκτησε θαυματουργές ικανότητες και όποτε μετακινείτο, προκαλούσε βροχές. Μα μια μέρα... εξαφανίστηκε!

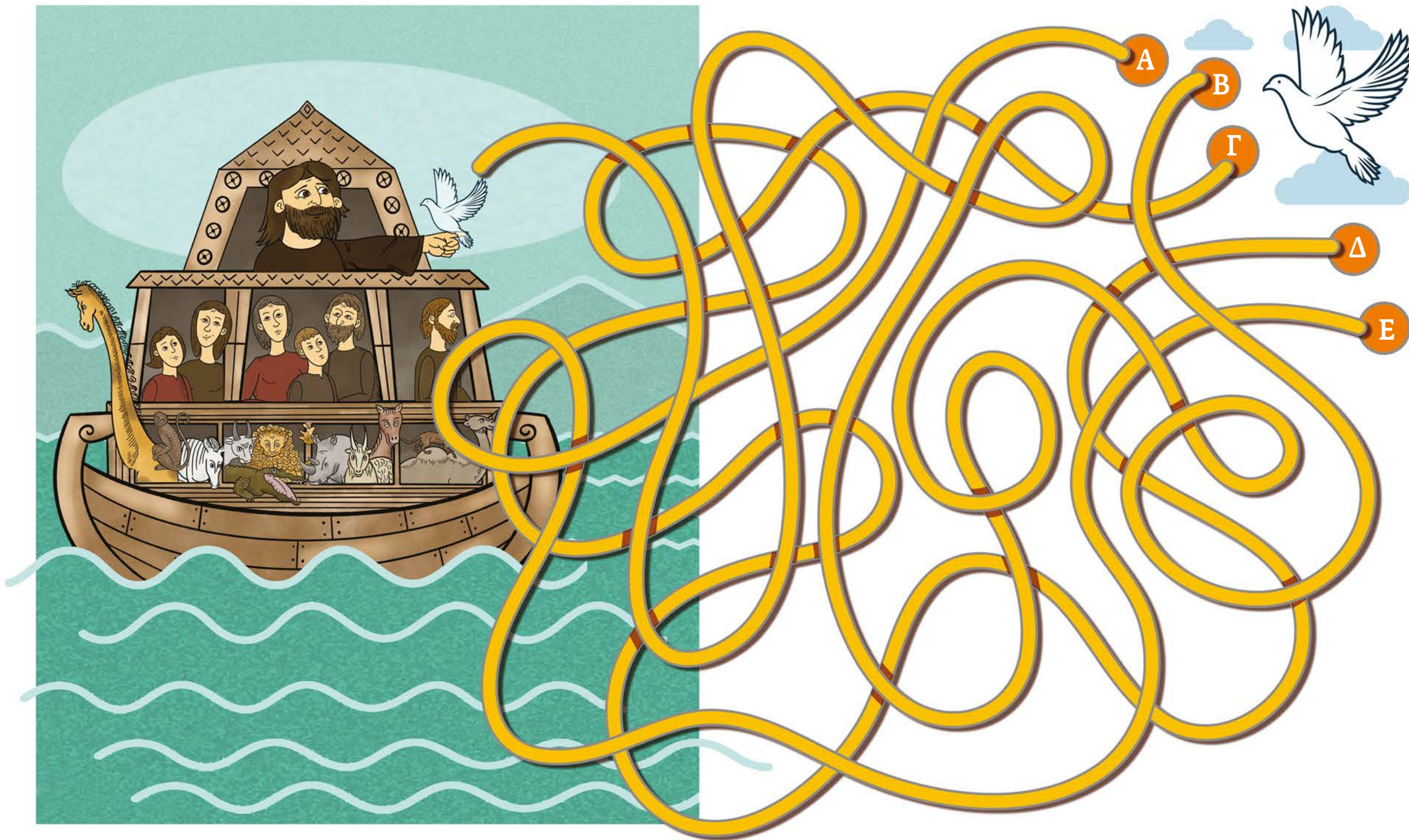
Αιώνες μετά, σε όλα τα παράλια της Κύπρου, οι άνθρωποι γιορτάζουν τον Κατακλυσμό, την Δευτέρα του Αγίου Πνεύματος. Για το Άγιο Πνεύμα που έδωσε στον Νώε ένα κομμάτι ελιάς για να του δώσει το μήνυμα ότι το κακό πέρασε και ότι μπορούσε να αποβιβάσει τα ζώα και τους ανθρώπους από την κιβωτό σε μια ασφαλή γη. Κάποτε ξεκινούσαν οι εορτασμοί με μουσικές και φωτιές πάνω σε βάρκες και με ταύρους με ανθοστόλιστα κέρατα.

Σήμερα γιορτάζεται με πετάγματα νερού, με τραγούδια και διαγωνισμούς κολύμβησης.

Γιατί ο μύθος ζει ακόμα. Σε κάθε σταγόνα της βροχής, σε κάθε πέτρα.

Και πιο πολύ... σε ένα περιστέρι, που κρατά στο ράμφος του ένα κλαδί ελιάς.

Βοήθησε το περιστέρι να φτάσει στην Κιβωτό.

Καλικάντζαροι

Τιτοί τιτοί λουκάνικο, μασιαίριν μαυρομάνικο, κομμάτι ξεροτήανο, να φάτε τζιαι να φύτετε! Κάθε χειμώνα, εκεί που η χρονιά αλλάζει, κάτι παράξενο συμβαίνει. Οι καλικάντζαροι βγαίνουν από τα έγκατα της γης! Δεν είναι ούτε κακοί ούτε καλοί. Είναι σκανταλιάρηδες! Πηδούν από στέγη σε στέγη, χτυπούν πόρτες και φεύγουν τρέχοντας, σκορπούν αλεύρι, μπερδεύουν σακιά, αλλάζουν θέση στα παπούτσια και ξεκαρδίζονται στα γέλια.

Λένε πως κάποτε, στο χωριό Άρσος, μια γυναίκα έστειλε την κόρη της στον μύλο για να αλέσει σιτάρι. Ξαφνικά, βρέθηκε σε γιορτή καλικάντζαρων μέσα στον αλευρόμυλο. Μόλις την είδαν, την άρπαξαν και την έντυσαν με χρυσά ρούχα, χόρευαν και διασκέδαζαν γύρω της. Έπειτα, έφεραν ένα μουλάρι για να την φορτώσουν και να την πάρουν μαζί τους, μα στον δρόμο τσακώθηκαν για το ποιος θα την κρατήσει, και έτσι το κορίτσι βρήκε την ευκαιρία και το 'σκασε.

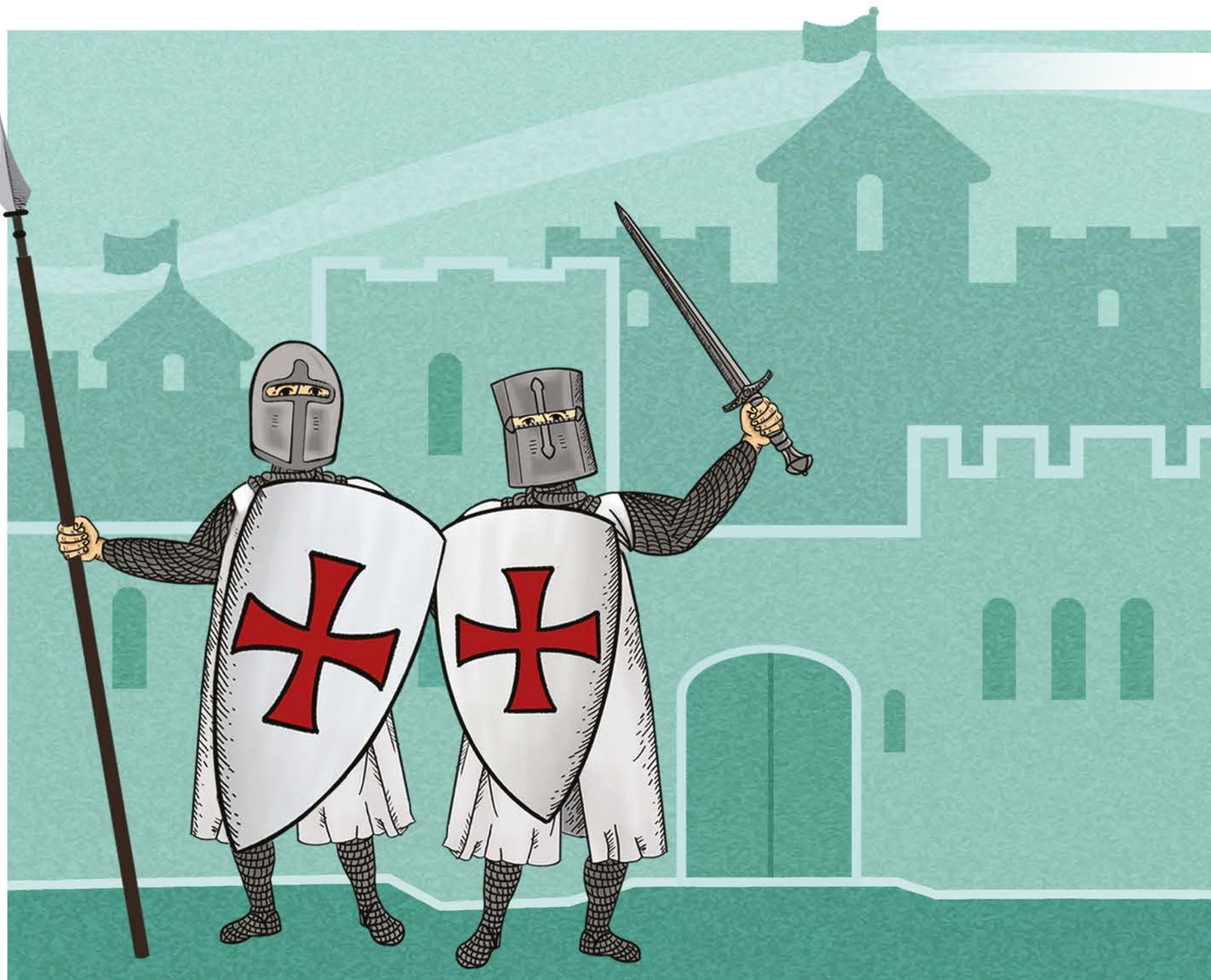
Λένε πως κάποιες φορές οι καλικάντζαροι παίρνουν τις μορφές ζώων όπως αρνιά, γάτες και πουλιά, για να ξεγελάσουν και να τρομάξουν τους ανθρώπους. Άλλοτε, τους μπερδεύουν, άλλοτε τους βοηθούν, πάντα όμως τους διασκεδάζουν.

Κάποτε, οι άνθρωποι τους φοβούνταν. Μα ίσως... ίσως απλά οι καλικάντζαροι ήθελαν να παίξουν.

Και ποιος ξέρει; Ίσως οι καλικάντζαροι μας παρατηρούν από τις σκιές... και γελούν!

Συμπλήρωσε οριζοντίως με βάση τις εικόνες.

Το Κρασί των Ιπποτών

Πριν από πολλά χρόνια, ο βασιλιάς Ριχάρδος ο Λεοντόκαρδος ήρθε στην Κύπρο και κατέλαβε το νησί, ενώ μετά το πούλησε σε τάγμα ιπποτών, που ονομάζονταν Ναΐτες. Πέρασε καιρός και οι Ναΐτες έπρεπε να φύγουν από τις περιοχές που διοικούσαν, έτσι η Κύπρος περνούσε από τάγμα σε τάγμα, με τελευταίους ιδιοκτήτες τους ιππότες Ιωαννίτες.

Οι Ιωαννίτες διοικούσαν τις τρεις κομμανταρίες της Κύπρου –της Λεμεσού, του Φοίνικος και του Τέμπλους. Στη Μεγάλη Κομμανταρία, τα αμπέλια τους φύτευαν κάτω από τον καυτό ήλιο. Οι ιππότες μάζευαν τα σταφύλια, τα άφηναν να λιάζονται και έφτιαχναν ένα μαγικό κρασί, την κουμανταρία, το κρασί της Κύπρου.

Ήταν γλυκό σαν το μέλι, δυνατό σαν φλόγα, κόκκινο σαν το αίμα των θρύλων. Ταξίδεψε σε παλάτια και αυλές βασιλιάδων, έγινε το κρασί των ιπποτών!

Και σήμερα, αν σηκώσεις ένα ποτήρι κουμανταρία στο φως, ίσως δεις μέσα του τις σκιές των ιπποτών. Άκου... μήπως ακούς καλπασμούς;

Χρωμάτισε τους Ναΐτες ιππότες και το κάστρο τους.

Θεοί, Άγιοι και Δαίμονες, δεμένοι σε ένα κομμάτι ξύλο

Πριν από αιώνες, η Αγία Ελένη έφτασε στην Κύπρο, κρατώντας τον Τίμιο Σταυρό. Όμως, το νησί υπέφερε. Δέκα χρόνια χωρίς βροχή, φίδια παντού και σαράντα δαίμονες που έβγαιναν τη νύχτα και τρόμαζαν τους ανθρώπους.

Η Αγία δεν φοβήθηκε. Διέταξε να σκάψουν έναν βαθύ λάκκο. Ο ιερέας ψιθύρισε προσευχές και, ένας-ένας, οι δαίμονες παγιδεύτηκαν!

Όταν μπήκε κι ο τελευταίος, μια τεράστια πέτρα σφράγισε το άνοιγμα και από πάνω χτίστηκε μια εκκλησία.

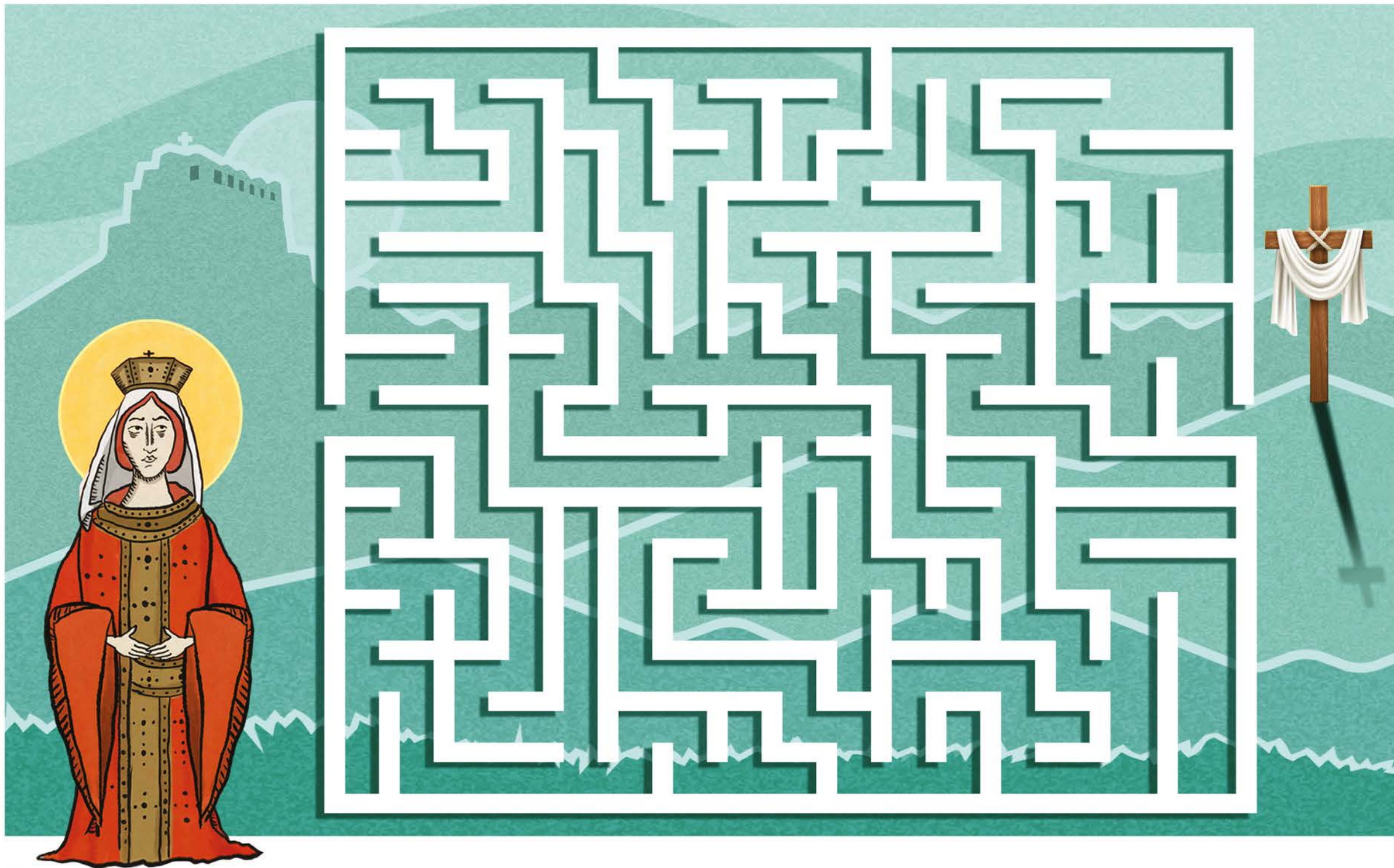
Όμως, ο Τίμιος Σταυρός εξαφανίστηκε! Τότε, ένα όνειρο την οδήγησε στο βουνό Όλυμπος. Εκεί, πάνω σε ερείπια αρχαίου ναού, τον βρήκε!

«Εδώ θα χτίσουμε μοναστήρι!», είπε. Για να χτιστεί, η Αγία ξεγέλασε τους σαράντα δαίμονες. Τους έβαλε να κουβαλήσουν πέτρες, κι όταν τελείωσαν, τους παγίδευσε ξανά, βαθιά στη γη! Το βουνό άλλαξε όνομα και έγινε Σταυροβούνι, δηλαδή το βουνό που φυλάσσεται ο σταυρός.

Από τότε, το Σταυροβούνι στέκει σαν σημάδι ότι το καλό πάντα νικά.

Οι δαίμονες κοιμούνται...

Μα αν σταθείς σιωπηλός, ίσως ακούσεις τις φωνές τους, παγιδευμένες για πάντα στα έγκατα του βουνού.

Βοήθησε την Αγία Ελένη να βρει στον Τίμιο Σταυρό.

Αδώνεια

Λένε πως κάποτε, μια κοπέλα, η Μύρρα, κόρη του βασιλιά Κινύρα, καμάρωνε μπροστά στον καθρέφτη της. «Είμαι πιο όμορφη κι από την Αφροδίτη!» Μα οι θεές δεν αγαπούν τα μεγάλα λόγια...

Η Αφροδίτη θύμωσε. Έστειλε μια βαριά μοίρα πάνω στη Μύρρα, μια μοίρα που την έκανε να περιπλανιέται μόνη, χαμένη, φοβισμένη. Έτρεχε, έτρεχε... Μα η κατάρα την ακολουθούσε.

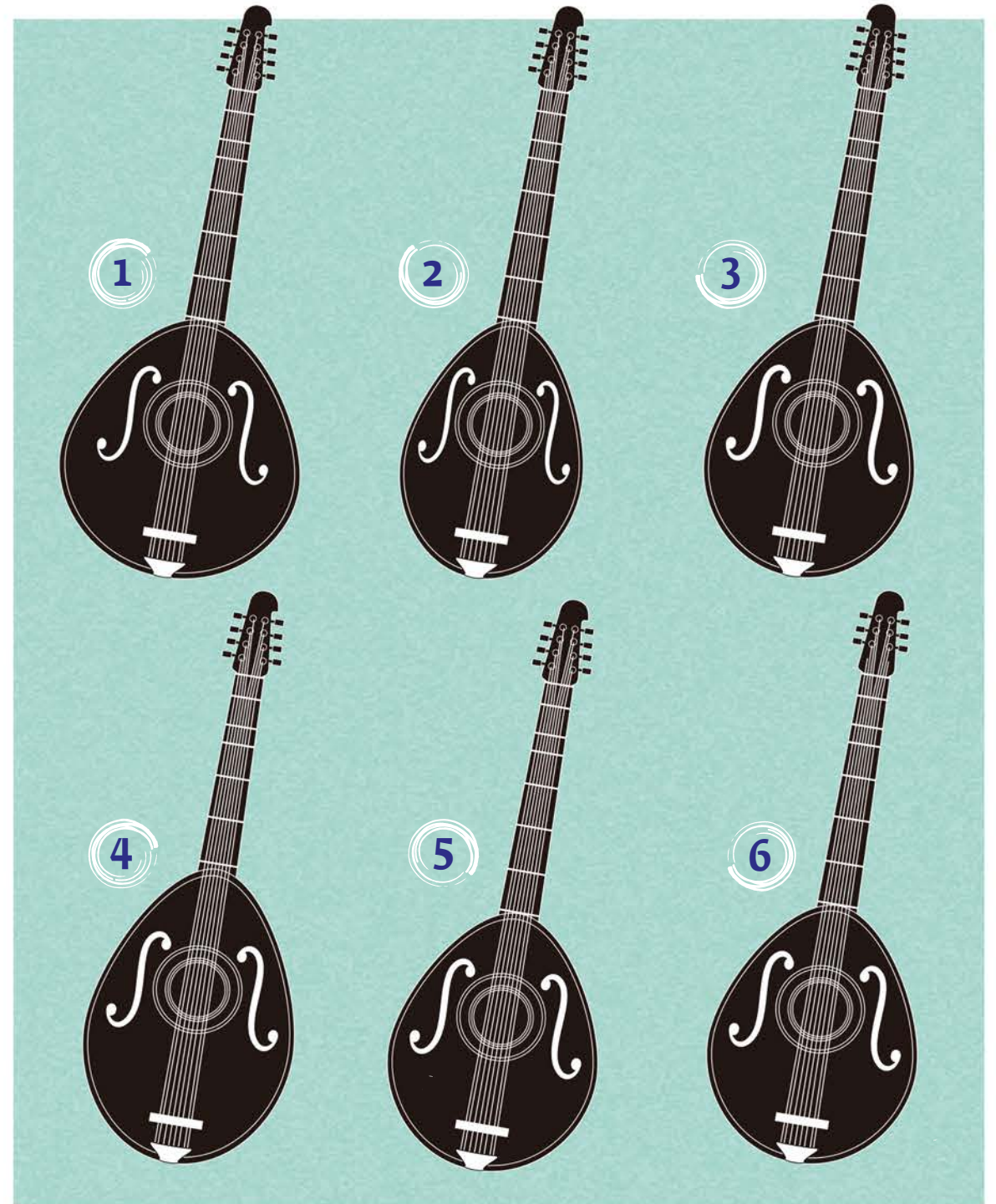
Και τότε, ΚΡΑΚ! Η Μύρρα ρίζωσε. Τα χέρια της έγιναν κλαδιά, το κορμί της κορμός, τα μαλλιά της φύλλα. Ένα δέντρο γεννήθηκε. Μα δεν ήταν ένα απλό δέντρο!

Ένα πρωί, ο κορμός του ράγισε... Κι από μέσα ξεπρόβαλε ένα μωρό. Ο Άδωνις! Μεγάλωσε στο δάσος και έγινε τόσο όμορφος, που η Αφροδίτη τον ερωτεύτηκε.

Όμως, ο Άρης, ο θεός του πολέμου, ζήλεψε. Έτσι, μεταμορφώθηκε σε κάπρο και ΜΠΑΜ. Χτύπησε θανάσιμα τον Άδωνι!

Τότε, το χώμα της Κύπρου γέννησε τις ανεμώνες, τις οποίες χρησιμοποίησε η Αφροδίτη για να καθαρίσει το σώμα του Άδωνι πριν τον στείλει στην Περσεφόνη, στον Κάτω Κόσμο. Όμως, ούτε ο θάνατος δεν μπορούσε να περιορίσει την ομορφιά του Άδωνι, και έτσι η Περσεφόνη τον ερωτεύτηκε παράφορα. Ο Δίας έλυσε τη διαμάχη μεταξύ των δύο ερωτευμένων θεών: Την άνοιξη και το καλοκαίρι ο Άδωνις θα ζει στη γη. Τον χειμώνα θα επιστρέφει στον Κάτω Κόσμο.

Έτσι, κάθε άνοιξη, οι άνθρωποι φυτεύουν λουλούδια και θυμούνται την αγάπη των δύο νέων.

Ποιο από τα έξι μουσικά όργανα είναι αυτό του Βασιλιά;

Δύο Ποταμοί

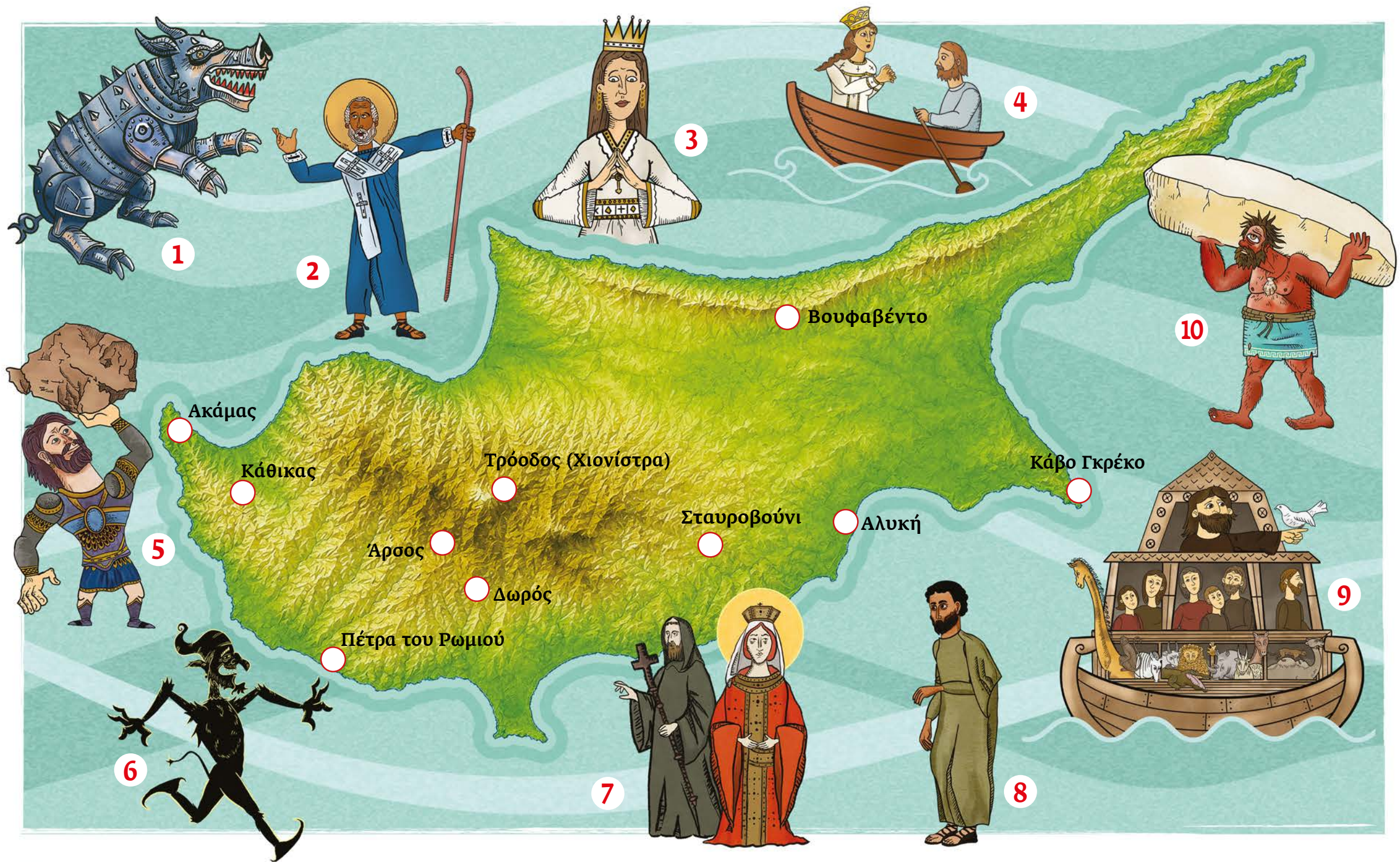
Μέσα στον Ακάμα, δύο ποτάμια κυλούν σαν φίδια από νερό. Περνούν μέσα από δάση, πηδούν βράχους, αγκαλιάζουν τη γη.

Εκεί όπου συναντιούνται οι δύο ποταμοί, στην περιοχή του Ακάμα, η θεά Αφροδίτη λουζόταν στην κρυμμένη λίμνη με τα γλυκά, κρυστάλλινα νερά, η οποία ονομάστηκε μετά «Λουτρά της Αφροδίτης».

Πολλά χρόνια μετά, σ' εκείνο το σημείο, ο ήρωας των βυζαντινών χρόνων, ο Διγενής, έφτασε στην κοιλάδα. Στη σκιά των δέντρων, είδε τη Ρήγαινα, μια βασίλισσα τόσο όμορφη που έκανε τα πουλιά να σταματήσουν το κελάηδημα. Εκείνη του υποσχέθηκε πως θα τον παντρευτεί, αλλά μετά... μετάνιωσε!

Όταν ο Διγενής την είδε να φεύγει με μια μαγική βάρκα, σήκωσε μια γιγάντια πέτρα και την πέταξε με όλη του τη δύναμη. ΦΛΑΠ! Η πέτρα προσγειώθηκε στο νερό, αλλά η Ρήγαινα είχε ήδη χαθεί.

Η πέτρα έμεινε εκεί για πάντα, να θυμίζει πως η ομορφιά δραπετεύει... μα η φύση, οι μύθοι και τα ποτάμια δεν σταματούν ποτέ.

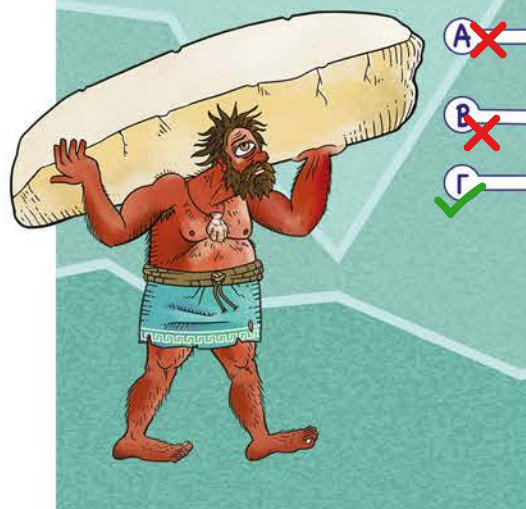

Βάλε τον κάθε μύθο στη σωστή θέση στον χάρτη.

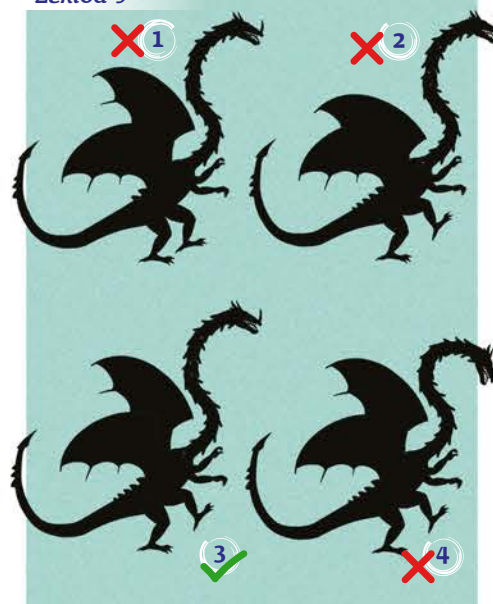
Σελίδα 3

Σελίδα 5

Σελίδα 9

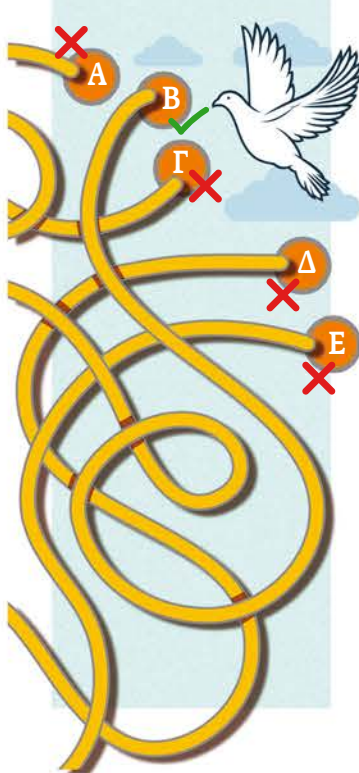
Σελίδα 11

Σελίδα 13

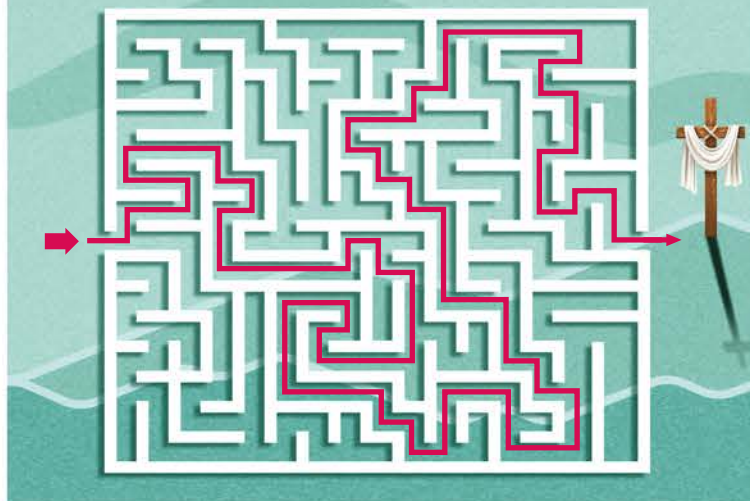
Σελίδα 17

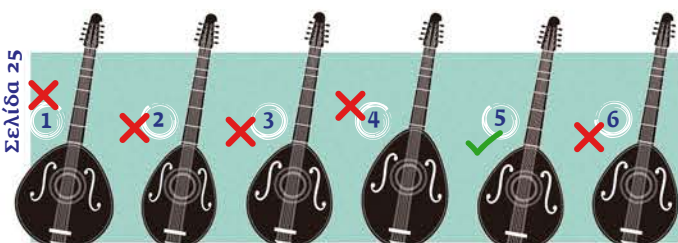
Σελίδα 19

Σελίδα 23

Σελίδα 25

Σελίδα 27

Θέλεις να παρακολουθήσεις όλα τα επεισόδια των
Μύθων της Κύπρου και να ανακαλύψεις περισσότερες
ιστορίες και περιπέτειες;

Σάρωσε το πιο κάτω QR code.

ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΥΠΟΥ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΩΝ